

Arrest

nr. 181 723 van 2 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. LANCKRIET *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van de eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabier met de Irakese nationaliteit. U werd geboren op 22 november 1988 in Bagdad. Op 5 mei 2005 huwde u met A.(...) K.(...) A.(...), maar na twee maanden verliet hij u zonder reden. U woonde van uw geboorte tot in 2007 in de wijk Saidiya in Bagdad. In 2007 kregen u, uw ouders en broer een dreigbrief waarin stond dat jullie de streek moesten verlaten, en jullie vertrokken naar Syrië. Daar werkte u gedurende zes maanden als verkoopster in een winkel. Eind 2010 – begin 2011 keerden jullie terug naar Irak. U woonde er met uw ouders en uw broer in de

wijk Hay al Jihad in Bagdad tot uw vertrek uit Irak. U werkte gedurende ongeveer een jaar als kapster in een kapsalon, maar het was moeizaam werk en het loon was laag. Nog in 2011 werd uw scheiding officieel. In die periode begonnen uw oom en uw neef erop aan te dringen dat u opnieuw zou huwen en dat u zich als gescheiden vrouw moest bedekken, een hoofddoek moest dragen en binnen moest blijven. Uw vader steunde u en sprak hen daarin tegen. In 2013 ging u langs in een café om te kijken of u er kon werken, maar u zag dat u het daar niet zou aankunnen wegens de ongewenste aandacht die werkneemsters er zouden kunnen krijgen van mannen. Nog in 2013 ging u voor het eerst uit naar een bar, samen met een vriendin. U deed dat achter de rug van uw ouders. U ontdekte dat u het leuk vond om uit te gaan, te roken en te drinken en u besloot vaker uit te gaan. U bleef dat verbergen voor uw ouders omdat u vreest dat uw vader een hartaanval zou krijgen als hij uw levensstijl zou kennen, en u vreest dat uw oom en neef u gedwongen zouden uithuwelijken als ze zoiets te weten zouden komen. Sedert eind 2013 begon u een relatie met L.(...) A.(...) waar uw familie ook niets van wist. In moharam 2014, de maand voor de ramadan, werd uw broer door militieleden aangesproken omdat hij muziek had aangezet in de auto. Ze verboden hem muziek te spelen in een heilige maand en zeiden dat hij moest oppassen. Nog in moharam 2014 gebeurde er een zeven uur durende inval door gemaskerde mannen waarbij iedereen van de wijk gedwongen werd om binnen te blijven. U haalt daarnaast nog aan dat u in de wijk getuige bent geweest van invallen door de milities, waarbij huizen doorzocht worden en bezittingen gestolen. U vertrok uit Irak op 15 augustus 2015, arriveerde in België op 14 september 2015 en vroeg er asiel aan op 15 september 2015. Ook uw partner L.(...) kwam naar België, maar de relatie sprong af.

Ter staving van uw asielrelaas legden u en uw broer de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw woonstkaart, uw nationaliteitsbewijs, de identiteitskaart van uw broer, het nationaliteitsbewijs van uw broer, uw paspoort, uw scheidingsakte, persoonlijke foto's uit het uitgaansleven, een Hongaars medisch document i.v.m. het verblijf van uw broer in het ziekenhuis en twee Belgische medische rapporten over de diabetes van uw broer (allen originelen) en de kopieën van twee enveloppes waarin documenten naar u werden opgestuurd.

B. Motivering

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat u noch uw broer er niet in geslaagd zijn aan te tonen dat jullie in Irak een gegronde vrees dienen te koesteren voor vervolging of dat jullie er een reëel risico zouden lopen op ernstige schade. De vrees die jullie inroepen, is immers ongegrond.

U haalt aan dat u een moderne levensstijl wil aanhouden waarbij u kan uitgaan, roken en drinken en dat u vreest dat uw oom of neef u zou dwingen te hertrouwen of zouden vermoorden als ze van die levensstijl zouden afweten, hetgeen niet het geval is (CGVS p.13).

Wat dat betreft, moet eerst en vooral worden opgemerkt dat u het volledig nagelaten heeft om op de Dienst Vreemdelingenzaken iets te zeggen over een risico om uitgehuwelijkt of vermoord te worden door uw familie. U vermeldt enkel uw moderne levensstijl en zegt dat dat voor ruzie met de familie, niet uw ouders, zou zorgen, en dat ze u dan niet meer buiten zouden laten gaan (Vragenlijst 3.5). U zegt niets over een gedwongen huwelijk of moord. Het feit dat u tijdens uw gesprek op het CGVS gewag maakt van deze veel zwaardere gevolgen van uw levensstijl, komt dan ook geïmproviseerd over en laat uitschijnen dat u niet enkel louter aan het speculeren bent over de mogelijke reacties van uw familie, maar dat u ze bovendien aandikt.

In diezelfde lijn haalt u tijdens uw gesprek op het CGVS ook helemaal geen afdoende concrete elementen aan voor uw vrees tot uithuwelijking. U zegt wel dat uw neef en oom er sedert uw officiële scheiding in 2011 op aandringen dat u zou hertrouwen, maar zegt tegelijkertijd dat u de steun van uw vader had om dat niet te doen, en dat hij tegen uw oom en neef in ging wanneer ze zulke uitspraken deden. U geniet dan ook de werkelijke steun van uw ouders in uw keuze om ongehuwd te zijn hetgeen ook blijkt uit het gegeven dat u tot op heden niet hertrouwd bent en u pas in 2015 Irak heeft verlaten. Hierbij kan terloops nog opgemerkt worden dat uw ouders u ook steunen in uw keuze om geen hoofddoek te dragen (CGVS p.12).

U slaagt er dan ook niet in afdoende reële indicaties te geven voor een gedwongen huwelijk noch voor het feit dat uw familie in staat zou zijn u te vermoorden bij een hypothetische ontdekking van uw uitgaansgedrag.

Voorts moet worden opgemerkt dat het feit dat u zich niet vrij voelt om aan uw familie te zeggen dat u in het verleden een buitenhuwelijkse partner heeft gehad en wil uitgaan, roken en drinken, en het feit dat zij u die dingen mogelijk werkelijk zouden verbieden mochten ze ervan op de hoogte zijn, op zich niet als vervolging in de zin van de conventie van Genève of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden beschouwd. Het kan dan ook geen aanleiding geven tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus gezien

het geen fundamentele rechten betreffen waarvan de loutere beknutting ervan tot een onmenselijke behandeling zou leiden.

Daarnaast halen zowel u als uw broer aan dat jullie in uw wijk een incident meemaakten waarbij in moharam, de maand voor de ramadan, 2014 in jullie wijk de groepering 'Mazhar' zou zijn binnengevallen nadat twee personen vermoord werden, dat ze gewapend waren en schreeuwden dat iedereen binnen moest gaan of dat ze mensen zouden doden. Jullie bleven toen binnen terwijl een strijd aan de gang was tussen de groepering en de politie (CGVS p.12, CGVS/B p.3). Wat dat betreft moet worden vastgesteld dat u noch uw broer persoonlijk geïsoleerd werden bij het incident, dat jullie gewoon binnengebleven zijn tot het gevecht afgelopen was en dat jullie daarna geen dergelijke incidenten meer hebben meegemaakt (CGVS p.11-12). Daarnaast spreken jullie ook beiden over de aanwezigheid van milities in de wijk en dat die huiszoekingen uitvoerden waarbij gestolen werd (CGVS p.16, CGVS/B p.7), maar ook daarbij moet worden vastgesteld dat de milities niet in jullie eigen woning zijn geweest of u persoonlijk valseerden. Het lijkt er dan ook op dat de dreiging die jullie ervaren van de milities louter tot de algemene situatie in Bagdad behoort, en geen verband houdt met een persoonlijk risico.

In datzelfde kader haalt uw broer ook een ander incident aan uit moharam 2014, waarbij hij in de auto zat, muziek aanzette en daarop aangesproken werd door een militielid, die zei dat dat niet mocht in een heilige maand. De man zei nog dat hij goed moest oppassen wat hij deed (CGVS/B p.3-4). Hoewel er daarbij inderdaad sprake was van een persoonlijk contact tussen uw broer en iemand van een militia, betekent het evenwel niet dat hij door die militia persoonlijk zou worden geïsoleerd of bedreigd. Integendeel; uit de verklaringen van uw broer blijkt dat hij na dat incident nooit meer persoonlijk contact gehad heeft met iemand van de milities (CGVS/B p.4).

Uw broer haalt daarnaast aan dat hij wegens het feit dat hij suikerziekte heeft niet aan werk kan geraken. Hij zou geprobeerd hebben om te solliciteren voor een job om auto's te verven en om met de elektronica van auto's te werken, maar werd niet aangenomen. Hij is ervan overtuigd dat hij ook op een andere job nooit zal worden aangenomen als de werkgever zou weten dat hij suikerziekte heeft en haalt aan dat je overal in Irak een tussenpersoon of geld nodig hebt om aan een job te geraken (CGVS/B p.3). Ook u haalt problemen in verband met tewerkstelling aan: u zou in Irak enkel in een salon aan werk geraakt zijn, maar dat viel u zwaar en was slecht betaald, en voor de rest zou u eens gaan kijken zijn in een bar maar ervan afgezien hebben om er aan het werk te gaan uit angst voor ongewenste aandacht van mannelijke klanten (CGVS p.3). Over jullie problemen in verband met tewerkstelling dient te worden vastgesteld dat deze redenen louter economisch van aard zijn, ook in het geval van uw broer: hij is er dan wel van overtuigd dat hij wegens zijn suikerziekte niet aan werk kan geraken, maar bewijst op geen enkele manier dat dat bij de twee jobs waarvoor hij solliciteerde ook werkelijk de reden was dat hij niet aangenomen werd en haalt aan dat hij daarnaast nooit in de problemen is geraakt wegens zijn ziekte (CGVS/B p.3). Jullie economische problemen houden dan ook geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève in of geen reëel risico op ernstig lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Betreffende de door uw broer opgeroepen medische redenen dient nog te worden gesteld dat deze geen verband houden met de criteria bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Hij dient zich voor de beoordeling van medische elementen dan ook te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Tot slot moet ook worden opgemerkt dat het feit dat u in 2007 al met uw ouders en broer naar Syrië vluchtte na het krijgen van een dreigbrief los staat van de vrees die u vandaag inroept. U keerde immers terug naar Irak begin 2011, weliswaar naar een andere wijk, maar heeft sedertdien geen nieuwe dreigbrieven meer gekregen of enig contact gehad met de personen die u in 2007 in de dreigbrief opdroegen de streek te verlaten. Daarnaast bent u noch uw broer er überhaupt niet van op de hoogte welke groepering jullie de dreigbrief zou gestuurd hebben en kadert u het ontvangen van de dreigbrief ook zelf binnen het sektarische geweld ('tafiye') van die periode (CGVS p.6, CGVS B p.4).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse

provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook

kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakzen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd heeft. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een

schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u en uw broer neerleggen, veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Met jullie identiteitsdocumenten (de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van u en uw broer, uw paspoort, uw woonstkaart) bewijst u uw identiteit, maar die wordt op zich niet in twijfel getrokken. Uw scheidingsakte toont aan dat u inderdaad gescheiden bent en met uw persoonlijke foto's toont u dat u inderdaad weleens uitging en daarbij westerse kledij droeg, maar ook die documenten werpen geen nieuw licht op uw asielaanvraag. De medische documenten van uw broer tonen aan dat hij inderdaad suikerziekte heeft en dat hij in Hongarije gehospitaliseerd moest worden onderweg naar België, maar ook dat wijst niet op een gegronde vrees voor vervolging volgens de criteria van de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstig lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

De bestreden beslissing ten aanzien van de tweede verzoekende partij luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabier met de Irakese nationaliteit. U werd geboren op 29 september 1993 in Bagdad, waar u van uw geboorte tot in 2007 woonde in de wijk Saidiya. In 2007 kregen u, uw ouders en zus een dreigbrief waarin stond dat jullie de streek moesten verlaten en vertrokken jullie naar Syrië.

Eind 2010 – begin 2011 keerden jullie terug naar Irak. U woonde er met uw ouders en uw zus in de wijk Hay al Jihad in Bagdad tot uw vertrek uit Irak. In moharam 2014, de maand voor de ramadan, werd u door militieleden aangesproken omdat u muziek had aangezet in de auto. Ze verboden u muziek te spelen in een heilige maand en zeiden dat u moest oppassen. Nog in moharam 2014 gebeurde er een zeven uur durende inval door gemaskerde mannen waarbij iedereen van de wijk gedwongen werd om binnen te blijven. U haalt daarnaast nog aan dat er in de wijk invallen gebeurden door de milities, waarbij huizen doorzocht werden en bezittingen gestolen. U vertrok uit Irak op 15 augustus 2015, arriveerde in België op 14 september 2015 en vroeg er asiel aan op 15 september 2015.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag deels op dezelfde motieven baseert als degene die werden aangehaald door uw zus I. A. A. A. H. (ov 8.123.564) en haalde u tevens ook eigen asielmotieven aan. In het kader van de door haar ingediende asielaanvraag werd mede op basis van uw verklaringen en op basis van een inschatting van de gegrondheid en geloofwaardigheid van de door jullie aangebrachte asielmotieven een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het voornamelijk ongegronde en deels ongeloofwaardige karakter van jullie beider asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing, waarin ook de door u aangebrachte asielmotieven worden besproken, van uw zus luidt als volgt: "Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat u noch uw broer er niet in geslaagd zijn aan te tonen dat jullie in Irak een gegronde vrees dienen te koesteren voor vervolging of dat jullie er een reëel risico zouden lopen op ernstige schade. De vrees die jullie inroepen, is immers ongegrond.

U haalt aan dat u een moderne levensstijl wil aanhouden waarbij u kan uitgaan, roken en drinken en dat u vreest dat uw oom of neef u zou dwingen te hertrouwen of zouden vermoorden als ze van die levensstijl zouden afweten, hetgeen niet het geval is (CGVS p.13).

Wat dat betreft, moet eerst en vooral worden opgemerkt dat u het volledig nagelaten heeft om op de Dienst Vreemdelingenzaken iets te zeggen over een risico om uitgehuwelijkt of vermoord te worden door uw familie. U vermeldt enkel uw moderne levensstijl en zegt dat dat voor ruzie met de familie, niet uw ouders, zou zorgen, en dat ze u dan niet meer buiten zouden laten gaan (Vragenlijst 3.5). U zegt niets over een gedwongen huwelijk of moord. Het feit dat u tijdens uw gesprek op het CGVS gewag maakt van deze veel zwaardere gevolgen van uw levensstijl, komt dan ook geïmproviseerd over en laat uitschijnen dat u niet enkel louter aan het speculeren bent over de mogelijke reacties van uw familie, maar dat u ze bovendien aandikt.

In diezelfde lijn haalt u tijdens uw gesprek op het CGVS ook helemaal geen afdoende concrete elementen aan voor uw vrees tot uithuwelijking. U zegt wel dat uw neef en oom er sedert uw officiële scheiding in 2011 op aandringen dat u zou hertrouwen, maar zegt tegelijkertijd dat u de steun van uw vader had om dat niet te doen, en dat hij tegen uw oom en neef in ging wanneer ze zulke uitspraken deden. U geniet dan ook de werkelijke steun van uw ouders in uw keuze om ongehuwd te zijn hetgeen ook blijkt uit het gegeven dat u tot op heden niet hertrouwd bent en u pas in 2015 Irak heeft verlaten. Hierbij kan terloops nog opgemerkt worden dat uw ouders u ook steunen in uw keuze om geen hoofddoek te dragen (CGVS p.12).

U slaagt er dan ook niet in afdoende reële indicaties te geven voor een gedwongen huwelijk noch voor het feit dat uw familie in staat zou zijn u te vermoorden bij een hypothetische ontdekking van uw uitgaansgedrag.

Voorts moet worden opgemerkt dat het feit dat u zich niet vrij voelt om aan uw familie te zeggen dat u in het verleden een buitenhuwelijkse partner heeft gehad en wil uitgaan, roken en drinken, en het feit dat zij u die dingen mogelijk werkelijk zouden verbieden mochten ze ervan op de hoogte zijn, op zich niet als vervolging in de zin van de conventie van Genève of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden beschouwd. Het kan dan ook geen aanleiding geven tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus gezien het geen fundamentele rechten betreffen waarvan de loutere beknotten ervan tot een onmenselijke behandeling zou leiden.

Daarnaast halen zowel u als uw broer aan dat jullie in uw wijk een incident meemaakten waarbij in moharam, de maand voor de ramadan, 2014 in jullie wijk de groepering 'Mazhar' zou zijn binnengevallen nadat twee personen vermoord werden, dat ze gewapend waren en schreeuwden dat iedereen binnen moest gaan of dat ze mensen zouden doden. Jullie bleven toen binnen terwijl een strijd aan de gang was tussen de groepering en de politie (CGVS p.12, CGVS/B p.3). Wat dat betreft moet worden vastgesteld dat u noch uw broer persoonlijk geïnvolveerd werden bij het incident, dat jullie gewoon binnengebleven zijn tot het gevecht afgelopen was en dat jullie daarna geen dergelijke incidenten meer hebben meegemaakt (CGVS p.11-12). Daarnaast spreken jullie ook beiden over de aanwezigheid van milities in de wijk en dat die huiszoekingen uitvoerden waarbij gestolen werd (CGVS p.16, CGVS/B p.7), maar ook daarbij moet worden vastgesteld dat de milities niet in jullie eigen woning zijn geweest of u persoonlijk valseerden. Het lijkt er dan ook op dat de dreiging die jullie ervaren van de milities louter tot de algemene situatie in Bagdad behoort, en geen verband houdt met een persoonlijk risico.

In datzelfde kader haalt uw broer ook een ander incident aan uit moharam 2014, waarbij hij in de auto zat, muziek aanzette en daarop aangesproken werd door een militielid, die zei dat dat niet mocht in een heilige maand. De man zei nog dat hij goed moest oppassen wat hij deed (CGVS/B p.3-4). Hoewel er daarbij inderdaad sprake was van een persoonlijk contact tussen uw broer en iemand van een militia, betekent het evenwel niet dat hij door die militia persoonlijk zou worden geïnvolveerd of bedreigd. Integendeel; uit de verklaringen van uw broer blijkt dat hij na dat incident nooit meer persoonlijk contact gehad heeft met iemand van de milities (CGVS/B p.4).

Uw broer haalt daarnaast aan dat hij wegens het feit dat hij suikerziekte heeft niet aan werk kan geraken.

Hij zou geprobeerd hebben om te solliciteren voor een job om auto's te verven en om met de elektronica van auto's te werken, maar werd niet aangenomen. Hij is ervan overtuigd dat hij ook op een andere job nooit zal worden aangenomen als de werkgever zou weten dat hij suikerziekte heeft en haalt aan dat je overal in Irak een tussenpersoon of geld nodig hebt om aan een job te geraken (CGVS/B p.3). Ook u haalt problemen in verband met tewerkstelling aan: u zou in Irak enkel in een salon aan werk geraakt zijn, maar dat viel u zwaar en was slecht betaald, en voor de rest zou u eens gaan kijken zijn in een bar maar ervan afgezien hebben om er aan het werk te gaan uit angst voor ongewenste aandacht van mannelijke klanten (CGVS p.3). Over jullie problemen in verband met tewerkstelling dient te worden vastgesteld dat deze redenen louter economisch van aard zijn, ook in het geval van uw broer: hij is er dan wel van overtuigd dat hij wegens zijn suikerziekte niet aan werk kan geraken, maar bewijst op geen

enkele manier dat dat bij de twee jobs waarvoor hij solliciteerde ook werkelijk de reden was dat hij niet aangenomen werd en haalt aan dat hij daarnaast nooit in de problemen is geraakt wegens zijn ziekte (CGVS/B p.3). Jullie economische problemen houden dan ook geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève in of geen reëel risico op ernstig lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Betreffende de door uw broer opgeroepen medische redenen dient nog te worden gesteld dat deze geen verband houden met de criteria bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Hij dient zich voor de beoordeling van medische elementen dan ook te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Tot slot moet ook worden opgemerkt dat het feit dat u in 2007 al met uw ouders en broer naar Syrië vluchtte na het krijgen van een dreigbrief los staat van de vrees die u vandaag inroept. U keerde immers terug naar Irak begin 2011, weliswaar naar een andere wijk, maar heeft sedertdien geen nieuwe dreigbrieven meer gekregen of enig contact gehad met de personen die u in 2007 in de dreigbrief opdroegen de streek te verlaten. Daarnaast bent u noch uw broer er überhaupt niet van op de hoogte welke groepering jullie de dreigbrief zou gestuurd hebben en kadert u het ontvangen van de dreigbrief ook zelf binnen het sektarische geweld ('tafiye') van die periode (CGVS p.6, CGVS B p.4).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in

Bagdad” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de

politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgefallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de

beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria.

Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin

vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel.

Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louterre aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd heeft. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u en uw broer neerleggen, veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Met jullie identiteitsdocumenten (de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van u en uw broer, uw paspoort, uw woonstkaart) bewijst u uw identiteit, maar die wordt op zich niet in twijfel getrokken. Uw scheidingsakte toont aan dat u inderdaad gescheiden bent en met uw persoonlijke foto's toont u dat u inderdaad weleens uitging en daarbij westerse kledij droeg, maar ook die documenten werpen geen nieuw licht op uw asielaanvraag. De medische documenten van uw broer tonen aan dat hij inderdaad suikerziekte heeft en dat hij in Hongarije gehospitaliseerd moest worden onderweg naar België, maar ook dat wijst niet op een gegronde vrees voor vervolging volgens de criteria van de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstig lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “de zorgvuldigheidsverplichting” en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoeksters asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat u noch uw broer er niet in geslaagd zijn aan te tonen dat jullie in Irak een gegronde vrees dienen te koesteren voor vervolging of dat jullie er een reëel risico zouden lopen op ernstige schade. De vrees die jullie inroepen, is immers ongegrond.

U haalt aan dat u een moderne levensstijl wil aanhouden waarbij u kan uitgaan, roken en drinken en dat u vreest dat uw oom of neef u zou dwingen te hertrouwen of zouden vermoorden als ze van die levensstijl zouden afweten, hetgeen niet het geval is (CGVS p.13).

Wat dat betreft, moet eerst en vooral worden opgemerkt dat u het volledig nagelaten heeft om op de Dienst Vreemdelingenzaken iets te zeggen over een risico om uitgehuwelijkt of vermoord te worden door uw familie. U vermeldt enkel uw moderne levensstijl en zegt dat dat voor ruzie met de familie, niet uw ouders, zou zorgen, en dat ze u dan niet meer buiten zouden laten gaan (Vragenlijst 3.5). U zegt niets over een gedwongen huwelijk of moord. Het feit dat u tijdens uw gesprek op het CGVS gewag maakt van deze veel zwaardere gevolgen van uw levensstijl, komt dan ook geïmproviseerd over en laat uitschijnen dat u niet enkel louter aan het speculeren bent over de mogelijke reacties van uw familie, maar dat u ze bovendien aandikt.

In diezelfde lijn haalt u tijdens uw gesprek op het CGVS ook helemaal geen afdoende concrete elementen aan voor uw vrees tot uithuwelijking. U zegt wel dat uw neef en oom er sedert uw officiële scheiding in 2011 op aandringen dat u zou hertrouwen, maar zegt tegelijkertijd dat u de steun van uw

vader had om dat niet te doen, en dat hij tegen uw oom en neef in ging wanneer ze zulke uitspraken deden. U geniet dan ook de werkelijke steun van uw ouders in uw keuze om ongehuwd te zijn hetgeen ook blijkt uit het gegeven dat u tot op heden niet hertrouwd bent en u pas in 2015 Irak heeft verlaten. Hierbij kan terloops nog opgemerkt worden dat uw ouders u ook steunen in uw keuze om geen hoofddoek te dragen (CGVS p.12).

U slaagt er dan ook niet in afdoende reële indicaties te geven voor een gedwongen huwelijk noch voor het feit dat uw familie in staat zou zijn u te vermoorden bij een hypothetische ontdekking van uw uitgaansgedrag.

Voorts moet worden opgemerkt dat het feit dat u zich niet vrij voelt om aan uw familie te zeggen dat u in het verleden een buitenhuwelijkse partner heeft gehad en wil uitgaan, roken en drinken, en het feit dat zij u die dingen mogelijk werkelijk zouden verbieden mochten ze ervan op de hoogte zijn, op zich niet als vervolging in de zin van de conventie van Genève of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden beschouwd. Het kan dan ook geen aanleiding geven tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus gezien het geen fundamentele rechten betreffen waarvan de loutere beknutting ervan tot een onmenselijke behandeling zou leiden.

Daarnaast halen zowel u als uw broer aan dat jullie in uw wijk een incident meemaakten waarbij in moharam, (...) 2014 in jullie wijk de groepering 'Mazhar' zou zijn binnengevallen nadat twee personen vermoord werden, dat ze gewapend waren en schreeuwden dat iedereen binnen moest gaan of dat ze mensen zouden doden. Jullie bleven toen binnen terwijl een strijd aan de gang was tussen de groepering en de politie (CGVS p.12, CGVS/B p.3). Wat dat betreft moet worden vastgesteld dat u noch uw broer persoonlijk geïsoleerd werden bij het incident, dat jullie gewoon binnengebleven zijn tot het gevecht afgelopen was en dat jullie daarna geen dergelijke incidenten meer hebben meegemaakt (CGVS p.11-12). Daarnaast spreken jullie ook beiden over de aanwezigheid van milities in de wijk en dat die huiszoeken uitvoerden waarbij gestolen werd (CGVS p.16, CGVS/B p.7), maar ook daarbij moet worden vastgesteld dat de milities niet in jullie eigen woning zijn geweest of u persoonlijk geïsoleerden. Het lijkt er dan ook op dat de dreiging die jullie ervaren van de milities louter tot de algemene situatie in Bagdad behoort, en geen verband houdt met een persoonlijk risico.

In datzelfde kader haalt uw broer ook een ander incident aan uit moharam 2014, waarbij hij in de auto zat, muziek aanzette en daarop aangesproken werd door een militielid, die zei dat dat niet mocht in een heilige maand. De man zei nog dat hij goed moest oppassen wat hij deed (CGVS/B p.3-4). Hoewel er daarbij inderdaad sprake was van een persoonlijk contact tussen uw broer en iemand van een militia, betekent het evenwel niet dat hij door die militia persoonlijk zou worden geïsoleerd of bedreigd. Integendeel; uit de verklaringen van uw broer blijkt dat hij na dat incident nooit meer persoonlijk contact gehad heeft met iemand van de milities (CGVS/B p.4).

Uw broer haalt daarnaast aan dat hij wegens het feit dat hij suikerziekte heeft niet aan werk kan geraken. Hij zou geprobeerd hebben om te solliciteren voor een job om auto's te verven en om met de elektronica van auto's te werken, maar werd niet aangenomen. Hij is ervan overtuigd dat hij ook op een andere job nooit zal worden aangenomen als de werkgever zou weten dat hij suikerziekte heeft en haalt aan dat je overal in Irak een tussenpersoon of geld nodig hebt om aan een job te geraken (CGVS/B p.3). Ook u haalt problemen in verband met tewerkstelling aan: u zou in Irak enkel in een salon aan werk geraakt zijn, maar dat viel u zwaar en was slecht betaald, en voor de rest zou u eens gaan kijken zijn in een bar maar ervan afgezien hebben om er aan het werk te gaan uit angst voor ongewenste aandacht van mannelijke klanten (CGVS p.3). Over jullie problemen in verband met tewerkstelling dient te worden vastgesteld dat deze redenen louter economisch van aard zijn, ook in het geval van uw broer: hij is er dan wel van overtuigd dat hij wegens zijn suikerziekte niet aan werk kan geraken, maar bewijst op geen enkele manier dat dat bij de twee jobs waarvoor hij solliciteerde ook werkelijk de reden was dat hij niet aangenomen werd en haalt aan dat hij daarnaast nooit in de problemen is geraakt wegens zijn ziekte (CGVS/B p.3). Jullie economische problemen houden dan ook geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève in of geen reëel risico op ernstig lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Betreffende de door uw broer opgeroepen medische redenen dient nog te worden gesteld dat deze geen verband houden met de criteria bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Hij dient zich voor de beoordeling van medische

elementen dan ook te richten tot de geëigende procedure . Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Tot slot moet ook worden opgemerkt dat het feit dat u in 2007 al met uw ouders en broer naar Syrië vluchtte na het krijgen van een dreigbrief los staat van de vrees die u vandaag inroept. U keerde immers terug naar Irak begin 2011, weliswaar naar een andere wijk, maar heeft sedertdien geen nieuwe dreigbrieven meer gekregen of enig contact gehad met de personen die u in 2007 in de dreigbrief opdroegen de streek te verlaten. Daarnaast bent u noch uw broer er überhaupt niet van op de hoogte welke groepering jullie de dreigbrief zou gestuurd hebben en kadert u het ontvangen van de dreigbrief ook zelf binnen het sektarische geweld ('tafiye') van die periode (CGVS p.6, CGVS B p.4).

(...)

De documenten die u en uw broer neerleggen, veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Met jullie identiteitsdocumenten (de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van u en uw broer, uw paspoort, uw woonstkaart) bewijst u uw identiteit, maar die wordt op zich niet in twijfel getrokken. Uw scheidingsakte toont aan dat u inderdaad gescheiden bent en met uw persoonlijke foto's toont u dat u inderdaad weleens uitging en daarbij westerse kledij droeg, maar ook die documenten werpen geen nieuw licht op uw asielaanvraag. De medische documenten van uw broer tonen aan dat hij inderdaad suikerziekte heeft en dat hij in Hongarije gehospitaliseerd moest worden onderweg naar België, maar ook dat wijst niet op een gegronde vrees voor vervolging volgens de criteria van de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstig lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoekers voeren in het verzoekschrift aan dat verzoekster als gescheiden vrouw het risico loopt tegen haar zin te worden uitgehuwelijkt in Irak en er moeilijk werk kan vinden en dat verzoeker aan diabetes lijdt en om die reden wordt gediscrimineerd op de Iraakse arbeidsmarkt. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat verzoekster geen afdoende concrete elementen heeft aangebracht ter staving van haar vrees om te worden uitgehuwelijkt. Bovendien wordt terdege gemotiveerd waarom noch verzoekers' problemen in verband met tewerkstelling, noch de medische problemen van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming inhouden. In de mate dat verzoekers de concrete en pertinente motieven ter zake niet weerleggen, kan een loutere herhaling van hun asielmotieven daaraan geen afbreuk doen.

Verzoekers werpen in hun verzoekschrift tevens op dat verzoekster zwanger is geworden van een andere asielzoeker, waarmee zij inmiddels geen relatie meer zou hebben. Zij betogen dat verzoekster als vrouw met een buitenechtelijk kind geen menswaardig leven meer kan leiden in Irak. Verzoekster vreest problemen te krijgen met de lokale gemeenschap in haar land van herkomst en citeert in dit verband uit een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken. Zij stelt dat zij er weliswaar mag vanuit gaan dat haar vader en broer haar niet zullen kwetsen, maar dat zij niet uit de handen van haar stam zal kunnen blijven, altijd zal worden gezien als een afvallige en dit hoogstwaarschijnlijk met haar leven zal bekopen. Verzoekster stelt als overspelige vrouw al helemaal niet aan werk te zullen geraken. In een aanvullende nota van 30 december 2016 laten verzoekers evenwel weten dat de zwangerschap van verzoekster inmiddels werd afgebroken. Zij voegen dienaangaande twee medische getuigschriften, één van 15 september 2016 waarin de zwangerschap wordt bevestigd (stuk 5) en een ander van 19 december 2016 waarin wordt bevestigd dat de zwangerschap werd afgebroken op 22 september 2016 (stuk 6). Haar medebewoners in het opvangcentrum zouden verzoekster verwensingen naar het hoofd hebben geslingerd omwille van haar buitenhuwelijkse zwangerschap. Verzoekster zou tot een abortus hebben besloten uit vrees dat haar familie van haar buitenhuwelijkse zwangerschap zou weten via haar zus die in Antwerpen woont. Verzoekster volhardt in haar voorgehouden vrees door haar familie te worden vervolgd omwille van haar levensstijl als gescheiden vrouw en hoopt dat de afgebroken zwangerschap niet bekend raakt bij haar familie in Bagdad.

De Raad is van oordeel dat het betoog in het verzoekschrift aangaande de behandeling die verzoekster in haar land van herkomst vreest omwille van haar buitenhuwelijkse zwangerschap niet dienstig is, gelet op haar verklaring dat deze zwangerschap inmiddels succesvol is afgebroken, hetgeen blijkens de gevoegde medische getuigschriften wordt bevestigd door een arts verbonden aan het centrum waar de

abortus werd uitgevoerd. Uit deze medische attesten kan worden afgeleid dat verzoekster twee maanden zwanger was op het ogenblik van de abortus (22 september 2016). Het komt de Raad voor dat verzoeksters zwangerschap nog niet dermate ver gevorderd was dat kan worden aangenomen dat dit personen die hier niet van op de hoogte zijn zomaar zou zijn opgevallen, laat staan dat zij zouden geweten hebben dat verzoekster buiten het huwelijk zwanger werd. Verzoekster voert tevens geen enkel concreet element aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat haar familie in Bagdad op enige manier kennis zou krijgen van het feit dat zij in een Belgisch opvangcentrum zwanger werd en de vrucht na twee maanden liet afdrijven. Het argument dat zij vreest dat haar familie erachter zou komen via haar zus die in Antwerpen woont, geeft zij op geen enkel ogenblik te kennen dat haar zus hiervan op de hoogte is en dat deze haar derwijze mogelijks in de problemen zou willen brengen.

Verzoekers voeren in hun aanvullende nota verder aan dat inmiddels een van de vriendinnen van verzoekster, te zien op foto's die eerder door haar werden neergelegd, vermoord werd door haar familie nadat deze er achter zou zijn gekomen dat zij alcohol drinkt en uitgaat. Ter staving hiervan voegen zij de schermafdruck van een conversatie die verzoekster met een andere vriendin via Whatsapp zou hebben gevoerd en waarin zij op de hoogte zou zijn gebracht van deze moord (stuk 7). De Raad is van oordeel dat dit stuk niet als begin van bewijs voor de moord op verzoeksters vriendin in aanmerking kan worden genomen, aangezien een conversatie heel gemakkelijk in scène kan worden gezet met medewerking van eenieder die daartoe bereid is. Bovendien moet worden vastgesteld dat het hier een fotokopie van een schermafdruck betreft en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën evenmin bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Verzoekers merken terecht op dat uit de door hun aangehaalde (rechtsplegingsdossier, stuk 1), de door de verwerende partij bijgebrachte (rechtsplegingsdossier, stuk 7) en de in het administratief dossier opgenomen (map 'landeninformatie') informatie blijkt dat de sjiiitische milities zich bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten (zeker deze die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak en uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad) een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken. Uit deze informatie kan echter niet worden afgeleid dat de situatie in het land en de regio van herkomst van verzoekers dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten, ook indien deze in verzoekers' wijk hebben gewoond, op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en een loutere aanwezigheid zouden dreigen te worden geviséerd of vervolgd.

Waar verzoekers er onder verwijzing naar algemene informatie op wijzen dat het erg onaangenaam is voor vrouwen in het strenge Bagdad, tonen zij niet aan dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Betreffende de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan worden opgemerkt dat het niet ter betwisting staat dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van voormeld artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder en getiteld "*UNHCR Position on Returns to Iraq*", dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van de individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich blijkens het voorgaande tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, zoals aangereikt door verzoekers en verweerder en zoals opgenomen in het administratief dossier, kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40; zie ook het document inzake vrijwillige terugkeer in het administratief dossier).

UNHCR maakt er nergens melding van dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen in Bagdad is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van

de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven.

Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers verwijten het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat deze beleidsmatig een bocht van 180 graden nam, zonder dat er enige verandering in de situatie was. Er

dient echter te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist voorts niet dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ook de gronden voor zijn motieven of de redenen voor haar beleidswijziging moet weergeven. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet enkel motiveren waarom het van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoekers al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissingen.

Verzoekers verwijzen naar een ambtsbericht van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken van oktober 2015, maar voegen daarvan geen afschrift bij hun verzoekschrift. De daaruit aangehaalde informatie blijkt evenwel in dezelfde lijn te liggen als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund.

Verzoekers verwijten de verwerende partij geen rekening te houden met de aanslagen die zich na mei 2016 in Bagdad hebben voorgedaan, maar gaan eraan voorbij dat bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie mede gebaseerd is op de COI Focus van 12 augustus 2016 aangaande de ontwikkelingen tussen 1 juni en 12 augustus 2016, aanwezig in het administratief dossier. Geen enkele van de door verzoekers aangehaalde bronnen blijkt van recentere datum dan de bronnen die door de verwerende partij in rekening werden genomen.

Uit het feit dat op 30 april 2016 de noodtoestand werd afgekondigd kan niet zonder meer worden afgeleid dat er in Bagdad actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

2.7. Verzoekers vraagt *in fine* van het verzoekschrift, en in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissingen te vernietigen teneinde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissingen zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF